

Cu Muşatescu la taifas

Când ochii minții sunt buni, ai văzut, vezi și – mai ales – întrezezi, îmi spuneai odată. Și te-am crezut. Căci și eu, aidoma bătrânului Caragiale, simt enorm și văd monstruos. Însă pe mine, monstruoziitatea enormităților din jurul meu mă lasă, cel mai adesea, fără cuvinte. Ne-ai învățat să citim înainte de toate în noi înșine, dar, plictisiți de romanul propriei noastre existențe pline de monotonie, ajungem prea des să îl condimentăm cu picanteriile vieții celor din preajma noastră.

În orașelul nostru în care nu se întâmplă nimic, vorbele ies la drumul mare. Virtușii oameni de nimic sunt capabili de orice, în afară de discreție față de cei ce „păcătuiesc capital”. Și cum prostul proștilor trebuie musai să facă pe deșteptul, singurul lui lucru veritabil e falsitatea. Unii plâng fără lacrimi, altora le curg lacrimi fără să plângă. Și de ce să zâmbești, când vezi că toate lucrurile merg pe dos? În târgurile de provincie, sarcasmul risipește veselie, prozaicul sufocă farmecul poeziei, profanul se camuflează în sacru, banalul ascunde întotdeauna un fapt senzațional

Biserica propovăduiește faptul că, dacă mult iubești, multe ți se iartă. Și de aceea, la noi, dragostea n-are niciun act de naștere, are în schimb multiple acte de deces. În parcuri, jumătate din lume bârfește, cealaltă ascultă. În cârciumi, bețivii se dreg, dar nu se repară. Politicienii se îmbată cu vorbe și le merge gura pe două cărări. Temuților jurnaliști, beția de cuvinte li se trage din poșirca de idei. Chiar școala a ajuns un circ: leii își devorează dresorii și apoi devin muritori de foame.

Din scaunul de spectator aş râde în hohote în fața acestei tragicomedii absurde. Pe scena vieții însă, spectacolul nu mă mai amuză, căci știu că măștile nu se vor mai ridica, arunci când cade cortina...